

— Глупецо, глупецо, не се ожени за рибарката и сега живѣешъ самичъкъ и се измъчвашъ... Я иди я вземи!

Стана отново жеравътъ, та при рибарката:

— Знаешъ ли що, рибарке хубавице, — намислихъ вече да те взема. Хайде омъжи се за менъ!

Но рибарката стои сърдита, не може да му прости първата обида.

— Махни се оттукъ дългокраки! Да има да вземашъ!.. Никога нѣма да се ожения за тебе!

Какво да прави? Отиде си жеравътъ дома.

Отново се размисли рибарката.

— Защо му отказахъ? Най-добръ е да го взема.

И стане тя, та отиде отново при жеравътъ да го иска, но сега пъкъ той я неще...

И така тия птици хубосници ходятъ прѣвъ блатото единъ къмъ другъ, искатъ се и не могатъ да се взематъ.

